

desillusion og passivitet på arbejdspladserne, som kun er til glæde for arbejdsgiverne. Bortfaldet af de automatiske reguleringer vil især ramme de lavestlønnede, idet dyrtiden ubetales med ens beløb til alle og dermed har en lønudjævrende effekt.

Men også inden for det, der traditionelt er blevet opfattet som højerelønnede områder, udgør dyrtiden en stadig større del af lønglidningen. I jernindustrien var der fra 1. kvartal 1981 til 1. kvartal 1982 lønstigninger på 9,4 pct. Heraf udgjorde dyrtiden 5,6 pct. Og kigger vi på det offentlige område, f.eks. en postarbejder, har dyrtidsreguleringen udgjort godt 47 pct. af den samlede lønstigning siden 1. april 1975.

Dette er så meget desto mere bemærkelsesværdigt, som dyrtidsordningen allerede er blevet kraftigt udhulet gennem tidligere indgreb, bl.a. ved brændsel, belysning, benzin og olie taget ud af reguleringstallet ved decemberforliget i 1979, en forringelse, der i 1980 kostede lønmodtagerne ca. 5.000 kr., og som på lang sigt vil koste os endnu mere. Taktreguleringen bortfalder helt ifølge regeringens lovforslag. Og selv om mindretallet mener, at man på længere sigt må kæmpe for tjenestemandssystemets afskaffelse og dermed taktreguleringsordningens, idet også hele det offentlige område må have aktionsret, siger mindretallet klart fra over for det angreb, der rettes mod taktreguleringen i dag, idet det er det offentlige områdes eneste mulighed for lønglidning i overenskomstperioden, en mulighed, der siden starten i 1975 systematisk er blevet udhulet gennem indgreb i forhandlingerne i 1977 og 1979. I denne sammenhæng mener mindretallet, at taktreguleringen skal ændres, således at den udbetales med samme kronebeløb til alle. I dag er den fastlagt som en procentsats af lønnen, således at de relative lønforskelle bevares. Dette er et usolidarisk princip, som i øvrigt ikke har noget med princippet i taktreguleringen at gøre, hvor den kompenserer for lønglidningen på det private område. Her er det ikke en automatik, at de højerelønnede får mest. Det afgørende er, hvilke faggrupper der udviser den største faglige aktivitet og kampvilje.

Mindretallet vender sig ligeledes mod regeringens lønstop frem til 1. marts 1983 med mulighed for forlængelse frem til 1. april 1983. Ligegyldigt om sådanne diktater kommer fra en socialdemokratisk eller borgerlig

regering, har de den effekt, at der blandt lønarbejderne skabes en bevidsthed om, at »det nytter alligevel ikke – overenskomsterne er ikke mere noget, der kommer os ved – de ændrer jo alligevel på dem inde i folketinget«. Mindretallet ønsker i modsætning hertil en kamplinje fremmet, der skaber en styrke i arbejderklassen, således at den – bevidst om sit eget værd – tør tage skeen i egen hånd og lade hånt om den borgerlige ideologi, at »vi er alle i samme båd«.

Kun en bred tværfaglig opposition kan smadre indkomstpoltikken og de planlagte angreb, og den må samle offentligt ansatte og ansatte fra det private arbejdsmarked i en fælles front. Ingen lønkamp kan isoleret set føres til sejr. Derfor må strejkestøttearbejdet intensiveres både på arbejdspladserne og i fagforeningerne. Der må udvikles koordinerende initiativer, og allerede eksisterende som bl.a. Den københavnske Fællestillidsmandsgruppe og OAK må træde til og støtte – økonomisk som moralsk – hver gang en arbejdsplads eller en faggruppe går i konflikt. Ofte er det ikke kun arbejdsgiverne, arbejderne må kæmpe imod, men deres egne faglige ledere. Det viste sidst Nilfiskkonflikten, hvor Metalarbejderforbundet truede med eksklusion.

Ændringsforslag

Til § 1

Af *arbejdsministeren*, tiltrådt af et *flertal* (Flemming Jensen (KF), Bo Kristensen (KF), Hans Jørgen Holm (V), Tørnæs (V), Lawaetz (FP), Glistrup (FP), Grethe Kindberg Jørgensen (CD), Bente Juncker (CD) og Lone Dybkjær (RV)):

1) Efter stk. 2 indsættes som nyt stykke:

»Stk. 3. Der kan ikke i den i stk. 1 nævnte periode aftales, fastsættes eller godkendes højere arbejdsvederlag m.v. for tiden efter periodens udløb, medmindre dette sker i forbindelse med fornyelse af en kollektiv overenskomst eller aftale.«

Af et *mindretal* (Glistrup (FP) og Lawaetz (FP)):

Til § 3